

[Udenrigsministeren.]

fortsat er den danske regerings ønske at udvide samhandelen med alle de lande i Øst-europa, Amerika, Afrika og Asien, som står uden for de europæiske markedsdannelser. Jeg har tidligere givet udtryk for tiltro til, at markedsdannelserne i Europa på længere sigt kun vil få gavnlige indflydelse på vor samhandel med udenforstående lande. Jo større en sådan europæisk sammenslutning bliver, jo mere liberal må dens handelspolitik over for udenforstående lande uundgåeligt blive.

Dette fører mig til nogle få bemærkninger om vor stilling over for udviklingslandene. Specielt over for disse lande anser jeg det for betydningsfyldt, at Vesteuropa fører en liberal importpolitik og undgår forskelsbehandling. Kun på denne måde vil de europæiske lande kunne leve op til det medansvar, de — og specielt de tidligere kolonimagter — nødvendigvis må have for de fleste udviklingslandes skæbne. Jeg tror, at det er af afgørende betydning såvel for udviklingslandenes tillid til Europa som for Europas mulighed for at hjælpe udviklingslandene, at de europæiske lande griber den i øjeblikket eksisterende mulighed for at gøre en ende på den økonomiske splittelse og lægge grunden til et stærkt og enigt vesteuropæisk fællesskab.

For så vidt angår Danmarks indsats til støtte for udviklingslandene, vil jeg indskrænke mig til at udtale, at det er regeringens hensigt ved folketingets sammentræden i oktober at fremsætte et lovforslag om en administrativ nyordning af Danmarks bistand til udviklingslandene, som forhåbentlig vil give anledning til en tilbundsående drøftelse i tinget såvel af dette som af de dertil knyttede problemer om formerne og størrelsesordenen for den danske bistand på dette område.

Idet jeg går over til at gøre nogle bemærkninger om trawleraffæren ved Færøerne, kan jeg ikke lade være med at nævne, at jeg i morges i Politiken læste et udklip fra Jyllands-Posten, hvori det til min store forbavselse blev hævdet, at jeg under mit besøg i England i den udenlandske presseklub skulle have fundet mig foranlediget til at bekendtgøre, at Danmark ønskede forhandling med England om fiskerigrænsen ved Færøerne, og den pågældende skribent

i Jyllands-Posten mente, at en sådan ivrig optræden fra min side diplomatisk set var meget uheldig.

Den, der har skrevet de pågældende linjer, må åbenbart ikke have været til stede, for i så fald ville han have vidst, at jeg på ingen måde følte trang til at gøre deklARATIONER i den retning. Det, der foregik, var, at en udenlandsk journalist ved et skriftligt spørgsmål, indleveret til formanden for presseklubben og oplæst af denne, faktisk tvang mig til at svare, og jeg svarede på spørgsmålet så diplomatisk, jeg kunne, i det væsentlige ved at gentage hvad jeg tidligere havde fremsat offentligt her fra folketingets talerstol.

Jeg ser med sympati på, at danske blade i den nuværende situation vil finde undskyldende momenter for England, men mon ikke man burde have undersøgt sine påstande en lille smule bedre?

Om trawlersagen skal jeg i øvrigt gøre følgende bemærkninger:

Sagen drejer sig, som det vil være bekendt, om en britisk trawler skipper, der efter at være arresteret af et dansk inspektionsfartøj for ulovligt fiskeri spærrede det ombordsatte danske mandskab inde og flygtede. Måske er det rimeligt for det danske folketing at give en lidt bredere fremstilling af sagens fakta. Disse er kort følgende:

Den 29. maj ved 21-tiden observerede fregatten „Niels Ebbesen“ den britiske trawler „Red Crusader“ 1 sømil inden for 6 mile grænsen ved Færøerne. „Niels Ebbesen“ optog forfølgelsen af trawleren og anholdt 2 sømil uden for den nævnte grænse skipperen og satte en søløjtnant og en matros om bord som prisemandskab for at føre trawleren til Thorshavn. Uden for Thorshavn låste skipperen prisemandskabet, der var ubevæbnet, inde og unddrog sig den danske fregat, der efter at have affyret varselsskud affyrede nogle skarpe skud, der medførte 2 huller i trawlerens radarskærm og et mindre hul i skroget. Trawleren nægtede desuagtet at gå til færøsk havn, hvorfor den danske fregat for at undgå unødige skade på det britiske fartøj foreslog den britiske skipper en konference med et britisk fiskeriinspektionsskib, hvilket accepteredes, uden at den britiske skipper dog ville stoppe.

I løbet af natten mellem tirsdag og ons-